

RECHTSPRAAK

Tussenuitspraak bestuurlijke lus

1.1 (Ex-)werknemster, laatstelijk werkzaam bij appellante als [naam functie] voor 25 uur per week, is op 17 december 2007 uitgevallen wegens psychische klachten. Nadien hebben zich ook lichamelijke klachten geuit.

1.2. (Ex-)werknemster heeft een uitkering ingevolge de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) aangevraagd. In opdracht van het Uvw heeft hierop verzekeringsgeneeskundig en arbeidskundig onderzoek plaatsgevonden. De verzekeringsarts heeft appellante op het spreekuur gezien, een anamnese afgenomen, oriënterend psychisch onderzoek verricht en geen lichamelijk onderzoek verricht. De verzekeringsarts heeft geen informatie ingewonnen bij de behandelend sector en heeft in zijn rapport vermeld dat in het dossier van appellante geen informatie van derden aanwezig was. In het rapport van

16 december 2010 zijn door de verzekeringsarts de volgende diagnoses genoemd: depressie, colitis ulcerosa en schildklier I gesubstitueerd. De algemene conclusie van de verzekeringsarts is dat appellante last heeft van aanzienlijke energetische klachten ten gevolge van een specifiek psychisch klachtenbeeld. Naast het psychisch klachtenbeeld ondervindt zij de meeste hinder van sterk wisselende klachten van het bewegingsapparaat in uiteenlopende gewrichten op onvoorspelbare momenten. De verzekeringsarts heeft vervolgens in de Functionele Mogelijkhedenlijst (FML) van 16 december 2010 vastgesteld dat appellante is beperkt op persoonlijk functioneren (aangewezen op een voorspelbare werksituatie, niet afgeleid door activiteiten van anderen en zonder veelvuldige storingen en onderbrekingen) en op sociaal functioneren (hanteren van emotionele problemen van derden, omgaan met conflicten, samenwerken, terug kunnen vallen op directe collega's of leidinggevendenden, geen leidinggevende aspecten). Daarnaast is door de verzekeringsarts een veelheid van beperkingen vastgesteld in de rubrieken dynamisch en statisch handelen en komt de verzekeringsarts tot een urenbeperking van 6 uur per dag en 30 uur per week, zonder avond- of nachtdiensten en ploegenwerk. De arbeidsdeskundige heeft in het rapport van 12 januari 2011 vastgesteld dat geen functies te selecteren zijn die voldoen aan de voor appellante in de FML van

16 december 2010 vastgestelde beperkingen.

1.3.

Bij besluit van 14 januari 2011 heeft het Uvw aan (ex-)werknemster per 13 december 2010 een loongerelateerde uitkering op grond van de regeling werkhervatting gedeeltelijk

arbeidsgeschikten (WGA-uitkering) toegekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 100%.

1.4.

Het bezwaar van appellante tegen het besluit van 14 januari 2011 is, met inachtneming van het advies van de verzekeringsarts bezwaar en beroep en de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep, door het Uvw bij besluit van 5 september 2011 (bestreden besluit) ongegrond verklaard.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellante tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. De rechtbank is niet gebleken dat het medisch onderzoek onzorgvuldig is geweest. In het rapport van de verzekeringsarts bezwaar en beroep is toegelicht waarom verbetering in de gezondheidssituatie van appellante wordt verwacht. Er zijn geen (medische) stukken ingebracht op grond waarvan kan worden getwijfeld aan het oordeel van de verzekeringsarts bezwaar en beroep of op grond waarvan kan worden geoordeeld dat appellante niet (duurzaam) arbeidsongeschikt is. Aan de arbeidskundige gronden heeft de rechtbank, voor zover hier van belang, de volgende overwegingen gewijd. De rechtbank volgt het standpunt van de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep ten aanzien van het opleidingsniveau van appellante. Opleidingsniveau 2 veronderstelt dat betrokkene het basisonderwijs heeft voltooid dan wel op één lijn daarmee te stellen werkervaring heeft opgebouwd. (Ex-)werkneemster voldoet daaraan. Zij voldoet niet aan opleidingsniveau 3, omdat zij de vervolgopleiding niet heeft afgerond met een diploma. Op grond van het behaalde diploma voor de opleiding receptioniste in combinatie met haar werkervaring kan zij in voorkomende gevallen worden vergeleken met iemand van opleidingsniveau 3. Het opleidingsniveau is terecht bepaald op 2 à 3.

3. In hoger beroep heeft appellante haar in eerste aanleg aangevoerde gronden herhaald. Appellante heeft staande gehouden dat de (ex-)werkneemster in het geheel niet arbeidsongeschikt is en indien zulks wel het geval is dat dan sprake is van volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid. De aangevallen uitspraak is onvoldoende gemotiveerd omdat objectivering van de door het Uvw aangenomen beperkingen ontbreekt, evenals een dragende motivering over de duurzaamheid van de door het Uvw aangenomen beperkingen. Verder heeft appellante haar in bezwaar en beroep aangevoerde arbeidskundige gronden met betrekking tot het opleidingsniveau en de selectie van de functies herhaald. Ter zitting heeft appellante te kennen gegeven dat zij de door de verzekeringsarts gestelde diagnoses niet betwist.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1.

Volgens vaste jurisprudentie van de Raad (zie bijvoorbeeld zijn uitspraak van 6 maart 2007, vindplaats ECLI:NL:CRVB:BA0035) brengt in gevallen als het onderhavige, waarin de werkgever de mate van arbeidsongeschiktheid van een (ex-)werknemer betwist, de aard van

de betrokken belangen mee dat op het Uvv de verplichting rust om een besluit ten aanzien van die arbeidsongeschiktheid zorgvuldig, goed onderbouwd en inzichtelijk te motiveren.

4.2.1.

Vast staat dat de verzekeringsarts, bij het onderzoek van appellante dat heeft geleid tot het rapport van 16 december 2010, niet heeft beschikt over informatie van de behandelend sector en dat de verzekeringsarts ook zelf geen fysiek onderzoek bij (ex-)werknemster heeft verricht. Dit brengt mee dat de conclusies van de verzekeringsarts in overwegende mate zijn gebaseerd op mededelingen van appellante aan de verzekeringsarts. Anders dan de rechtbank is de Raad van oordeel dat het onderzoek van de verzekeringsarts, mede gelet op hetgeen onder 4.1 is overwogen met betrekking tot de specifiek aan het onderzoek te stellen eisen in gevallen als deze, niet voldoet aan de normen van zorgvuldigheid, onderbouwing en inzichtelijkheid. Hoewel appellante in haar bezwaarschrift expliciet aandacht heeft gevraagd voor de hiervoor benoemde tekortkoming heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep geen aanleiding gezien om deze tekortkoming in bezwaar te herstellen. Nu dit is nagelaten is het bestreden besluit onzorgvuldig voorbereid en onvoldoende gemotiveerd.

4.2.2.

Het bestreden besluit is eveneens onvoldoende onderbouwd voor wat betreft het onderzoek naar en de motivering van de aan de gediagnosticeerde depressie verbonden urenbeperking. Weliswaar hebben verzekeringsarts en verzekeringsarts bezwaar en beroep psychisch onderzoek verricht bij (ex-)werknemster, maar in de rapporten is niet voldoende onderbouwd en inzichtelijk gemaakt waarom de klachten van (ex-)werknemster tot de door de verzekeringsartsen daaraan verbonden beperkingen dienden te leiden. Ook hier is de behandelend sector niet geraadpleegd, terwijl veel onduidelijk is gebleven over de specifieke aard van de aandoening van (ex-)werknemster, zoals waarom de behandeling werd beëindigd en of zij nog medicatie gebruikte op de datum in geding. Daar komt bij dat de verzekeringsarts spreekt van een licht klachtenbeeld. De toevoeging van de verzekeringsarts bezwaar en beroep dat de beperkingen voldoen aan de richtlijnen van het CBBS maakt het oordeel niet anders.

4.2.3.

Voorts geldt nog dat wat in het rapport van de verzekeringsarts van 6 december 2010 is te lezen als weergave van de klachten van de (ex-)werknemster en haar dagelijkse activiteiten, de omvang van de door de verzekeringsarts aangenomen beperkingen evenmin verklaart.

4.2.4.

Ten slotte is het bestreden besluit ook voor wat betreft het ontbreken van duurzaamheid van de arbeidsongeschiktheid niet naar behoren gemotiveerd. Uit de rapporten van de verzekeringsartsen blijkt niet welke behandeling van (ex-)werknemster de te verwachten verbetering in haar gezondheidssituatie zou gaan opleveren. Nu de (ex-)werknemster de

behandeling voor haar psychische klachten (in goed overleg met haar behandelaar) reeds geruime tijd voor de in dit geding relevante datum van 13 december 2010 had beëindigd en in het ongewisse blijft waarom de behandeling werd beëindigd, was daar wel aanleiding toe geweest. Uit de rapporten van de verzekeringsartsen blijkt voorts niet of nog medicatie tegen haar depressiviteit gebruikte. De toevoeging van de verzekeringsarts bezwaar en beroep dat te verwachten is dat de geleidelijke verbetering, die zich de afgelopen jaren heeft voorgedaan, zich zal voortzetten, is in dit verband niet voldoende concreet om de gevolgtrekking te dragen.

4.3.

De arbeidsdeskundige heeft in het rapport van 12 januari 2011 vastgesteld dat

(ex-)werkneemster beschikt over een VMBO-opleidingsniveau met MBO/HBO werkniveau. Dit standpunt van de arbeidsdeskundige is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 16 april 2010, te vinden onder ECLI:NL:CRVB:BM1555) waarin meermalen is overwogen dat een betrokkene aan een bepaalde opleidingseis kan voldoen door een combinatie van opleiding en werkervaring.

(Ex-)werkneemster heeft na het basisonderwijs, een LHNO-opleiding gevolgd, vergelijkbaar met VMBO-niveau, zonder diploma. Daarna heeft zij een cursus receptioniste gevolgd, die zij met diploma afsloot. Door de arbeidsdeskundige is dan ook met juistheid gesteld dat

(ex-)werkneemster een VMBO-opleidingsniveau heeft met, gelet op haar werkervaring, MBO/HBO werkniveau. Nu het VMBO-opleidingsniveau geldt als niveau 3 is het zonder nadere motivering niet begrijpelijk dat de arbeidsdeskundige vervolgens bij de functieselectie is uitgegaan van opleidingsniveau 2. Met het rapport van 19 oktober 2012 waarin de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep een uitgebreide toelichting heeft gegeven op de verschillende opleidingsniveaus, is dit motiveringsgebrek niet verholpen. Ook op dit punt is het bestreden besluit niet voorzien van een voldoende motivering.

4.4.

Uit hetgeen hiervoor onder 4.1 tot en met 4.3 is overwogen volgt dat het bestreden besluit lijdt aan onderzoeks- en motiveringsgebreken. Ten einde te komen tot een definitieve beslissing van het geschil ziet de Raad aanleiding met toepassing van artikel 8:51d van de Awb, het Uwv op te dragen de gebreken in het bestreden besluit te herstellen dan wel een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen.

BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep draagt het Uwv op binnen acht weken na verzending van deze tussenuitspraak de gebreken in het bestreden besluit te herstellen met inachtneming van hetgeen de Raad heeft overwogen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 30-10-2015

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2015:3776

Zaaknummer: 14/2817 WIA-T

Rechters: J.W. Schuttel, R.E. Bakker en W. van Diepenbeek

Wetsartikelen: 4 WIA en 47 WIA